

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobců: **a) F. S.** a **b) L. S.**, zastoupení JUDr. Josefem Moravcem, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 1. 2021, č. j. 62 A 7/2021 – 72,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Žalobci se podanou kasační stížností domáhají zrušení výše uvedeného usnesení Krajského soudu v Brně, jímž byla dle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s. jako nepřipustná odmítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí ze dne 12. 1. 2021, č. j. JMK 3405/2021, sp. zn. S-JMK 158584/2020 OÚPSŘ, kterým žalovaný k odvolání žalobců zrušil rozhodnutí Městského úřadu Boskovice ze dne 23. 9. 2020, č. j. DMB0 18255/2020, sp. zn. SMBO 10213/2020/STAV/sumb, a věc mu vrátil k novému projednání. Uvedeným rozhodnutím správní orgán I. stupně žalobcům nařídil obnovení předešlého stavu stavby.

[2] Krajský soud odmítl žalobu s ohledem na skutečnost, že rozhodnutím žalovaného bylo zrušeno předchozí prvostupňové rozhodnutí a v jeho důsledku nadále probíhá správní řízení; toto správní řízení tedy napadeným rozhodnutím nebylo ukončeno. Za tohoto stavu dle krajského soudu není podstatný obsah správního spisu ani důvody, o které

žalovaný napadené rozhodnutí opřel, či okolnosti jeho rozhodování, podstatná je skutečnost, že věc se po vydání žalobou napadeného rozhodnutí vrátila do stádia řízení v prvním stupni, kde o ní bude znovu rozhodováno. Rozhodnutí žalovaného současně dle krajského soudu nemění nic na veřejných subjektivních právech žalobců, žádné právo ani povinnost jim nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje, přestože je v jeho odůvodnění vysloven právní názor, který je pro správní orgán I. stupně závazný a z něhož bude muset v dalším řízení vycházet. Správním aktem, který by konečným způsobem zasahoval do hmotněprávní sféry žalobců ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2006, č. j. 4 As 65/2005 – 70 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz), bude až nové rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které ve věci samé bude vydáno a které může být žalobci napadeno opravným prostředkem v rámci správního řízení (odvoláním) a následně případně žalobou.

[3] Za této situace lze dle krajského soudu považovat rozhodnutí žalovaného za rozhodnutí správního orgánu pouze po formální, nikoli však po materiální stránce, neboť definitivním způsobem neupravuje veřejná subjektivní práva účastníků řízení; jde tedy ve smyslu systematiky soudního řádu správního o úkon správního orgánu, který není rozhodnutím (§ 70 písm. a) s. ř. s.] a žaloba proti němu je dle § 68 písm. e) s. ř. s. nepřípustná. V dané situaci se proto krajský soud nemohl zabývat jednotlivými tvrzeními obsaženými v žalobě, nýbrž musel žalobu bez dalšího jako nepřípustnou odmítnout.

II.

Obsah kasační stížnosti

[4] Žalobci (stěžovatelé) napadají usnesení krajského soudu z důvodů, které chybně podřadili pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. (k tomu viz dále). Krajský soud dle jejich názoru dospěl k ukvapenému, neopodstatněnému, tendenčnímu a s ohledem na námitky stěžovatelů řádně neodůvodněnému závěru, že žaloba je nepřípustná.

[5] Dle stěžovatelů není usnesení krajského soudu náležitě, srozumitelně ani přesvědčivě odůvodněno, protože stěžovatelé v žalobě i v odvolacím řízení důrazně namítali, že nesouhlasí se závěry správního orgánu I. stupně, které potvrdil žalovaný, aniž by je dostatečně odůvodnil. Krajský soud se nevypořádal svědomitě a pečlivě s jednotlivými žalobními body a s vysvětlením stěžovatelů ohledně splnění podmínek nutných pro přijetí žaloby, které v ní stěžovatelé uvedli.

[6] Stěžovatelé dále namítali nedodržení zásady dvojinstančnosti v řízení před správními orgány a uvedli, že celé řízení o odstranění stavby považují za šikanu. Dle svého názoru jsou udržováni v právní nejistotě, kterou žalovaný prohlubuje svým neodůvodněným rozhodnutím směřujícím k tomu, aby v tomto nezákonně zahájeném řízení správní orgán I. stupně pokračoval. Tím, že žalovaný řízení nezastavil ani nezrušil výzvu k zastavení prací na stavbě stěžovatelů, udržuje nezákonný stav.

[7] Stěžovatelé nesouhlasili se závěrem krajského soudu, že rozhodnutím žalovaného nebylo zasaženo do jejich právní sféry. Popsali počátek řízení o odstranění stavby a tvrzené průtahy v řízení před správním orgánem I. stupně. Stěžovatelé následně zdůraznili právo na dobrou správu ve smyslu čl. 41 Listiny základních práv EU a na přístup k soudu.

pokračování

Krajský soud se dle stěžovatelů vyhnul zkoumání, zda rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně hrubě nezasahují do právní sféry stěžovatelů. Přitom je evidentní, že žalovaný se v rámci vydaného odvolacího rozhodnutí poněkud neobratně snaží napravit své chyby při řešení nečinnosti správního orgánu I. stupně. Za této situace je konstatování soudu, že odvolacím rozhodnutím nebylo zasaženo do právní sféry stěžovatelů, dosti odvážné, protože žalovaný se vyjádřil pouze k několika námitkám stěžovatelů a žádné pochybení na své straně neshledal.

[8] Stěžovatelé dále uvedli, že rozhodnutí žalovaného považují za nesrozumitelné, vnitřně rozporné a tedy nepřezkoumatelné, neboť z něj nelze vyčíst instrukce správnímu orgánu prvního stupně pro další postup v řízení. Žalovaný se dle stěžovatelů neřídil § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Zásah do práv stěžovatelů není dle jejich názoru patrný z rozhodnutí žalovaného, ale až ze správního spisu, který soud vyhodnotil jako nepodstatný. Do právní sféry stěžovatelů bylo zasaženo nezákonným zastavením prací na stavbě na základě účelového tvrzení, že práce jsou prováděny v rozporu s vydaným stavebním povolením. Bylo zasaženo do cti stěžovatelů tím, že jsou vláčeni řízením jako osoby provádějící „černou“ stavbu.

[9] Stěžovatelé se nedomnívají, že by nové rozhodnutí správního orgánu I. stupně mělo být konečné. Věc dle nich bude muset být znovu vrácena k novému projednání a řízení bude nadále zatíženo vadou spočívající v tom, že bylo zahájeno dle nesprávného zákonného ustanovení. Jelikož správní orgán I. stupně po vrácení věci dosud v řízení neprovedl žádný úkon, stěžovatelé mají důvod se domnívat, že rozhodnutí žalovaného je pro něj stejně nesrozumitelné jako pro stěžovatele a že bez pomoci žalovaného bude stěží schopen v řízení pokračovat.

[10] Stěžovatelé si jsou vědomi závěrů Nejvyššího správního soudu, z nichž vyplývá, že žaloba proti zrušujícímu rozhodnutí odvolacího orgánu by byla „důvodná“ pouze v případě šikanózního postupu povinného subjektu a odvolacího orgánu spočívajícího v procesním „ping-pongu“. Stěžovatelé však mají za to, že takový postup je možné s ohledem na uvedené skutečnosti očekávat i v jejich případě. V rozhodnutí žalovaného totiž zcela chybí úvaha o tom, jaký závažný důvod ho vedl k tomu, aby věc vrátil k dalšímu projednání, když se dle relevantní judikatury jedná o nejkrajnější variantu z možných řešení. Jestliže správní orgán ve stanovisku k odvolání navrhl stěžovatelům nevyhovět, nelze očekávat, že by se jeho přístup radikálně změnil.

[11] Stěžovatelé dále namítali, že jim krajský soud nedal možnost se k zamýšlenému odmítnutí žaloby vyjádřit, čímž údajně nerespektoval nálezn Ústavního soudu ze dne 30. 4. 2009, sp. zn. III. ÚS 2637/08.

III. Vyjádření žalovaného

[12] Žalovaný ve svém vyjádření zdůraznil, že správní řízení nadále probíhá a nebylo ukončeno. Žalovaný se tudíž plně ztotožnil se závěry napadeného usnesení krajského soudu, že žalobou napadené rozhodnutí nemění nic na veřejných subjektivních právech stěžovatelů, žádné právo ani povinnost jim nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje,

přestože je v jeho odůvodnění vysloven právní názor, který je pro správní orgán I. stupně závazný a z něhož bude muset v dalším průběhu řízení vycházet.

[13] Závěrem se žalovaný důrazně ohradil proti tvrzení stěžovatelů, že je šikanuje a „vysmívá“ se jim. Postup žalovaného byl dán § 90 správního řádu. Žalovaný v daném případě neshledal důvod pro zastavení řízení ve smyslu § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť nedospěl k závěru, že rozhodnutí nemělo být vůbec vydáno. Rovněž nenastaly skutečnosti předpokládané v § 90 odst. 4 správního řádu pro zastavení řízení. Odvoláním napadené rozhodnutí stavebního úřadu bylo zrušeno pro nezákonnost, kterou žalovaný nemohl napravit v odvolacím řízení, a proto vrátil věc správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Žalovaný ve svém rozhodnutí jednoznačně vyslovil, jak má stavební úřad postupovat v novém řízení a které chyby napravit, aby mohlo být řízení ukončeno v souladu s platnou právní úpravou.

IV.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnými osobami, neboť stěžovatelé byli účastníky řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a jsou zastoupeni advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[15] Nejvyšší správní soud dále přezkoumal napadené usnesení v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud předesílá, že v posuzovaném případě stěžovatelé kasační stížností napadli usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby. Takovou kasační stížnost lze opřít pouze o důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS). Pod tento důvod spadá i případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí žaloby (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 6 As 4/2004 - 53).

[17] Jelikož tedy kasační stížnost nesměruje proti meritornímu rozhodnutí krajského soudu, nemůže se ani Nejvyšší správní soud zabývat věcí samou. Předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu v daném řízení tudíž bude toliko otázka, zda krajský soud postupoval v souladu se zákonem, když žalobu stěžovatelů odmítl. Z uvedeného důvodu nebylo tedy nutné podrobně rekapitulovat obsírnou kasační stížnost obsahující pro posuzovanou věc převážně irelevantní argumentaci k samotnému správnímu řízení a obsahu rozhodnutí žalovaného, které nebyl zdejší soud v této věci ani oprávněn blíže přezkoumávat, natož aby se vyjadřoval k dalším otázkám např. tvrzené nečinnosti správních orgánů.

pokračování

[18] Správní soudy s ohledem na princip subsidiarity správního soudnictví přezkoumávají až konečné správní rozhodnutí, jímž je věc před správními orgány pravomocně skončena, tedy až po vyčerpání řádných opravných prostředků ve správním řízení. Podmínku vyčerpání řádných opravných prostředků ve správním řízení před podáním žaloby k soudu [§ 5, § 68 písm. a) s. ř. s.] je nutno vnímat jako provedení zmiňované zásady subsidiarity soudní ochrany ve správním soudnictví a minimalizace zásahů soudů do činnosti veřejné správy. Soudní přezkum správních rozhodnutí je totiž koncipován až jako následný prostředek ochrany veřejných subjektivních práv jednotlivce, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2005, č. j. 2 Afs 98/2004 – 65, publ. pod č. 672/2005 Sb. NSS). V nyní posuzovaném případě žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a vrátil věc mu k novému projednání.

[19] Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 14. 10. 2015, č. j. 5 As 119/2015 – 29, pro správní soudnictví je v ústavní rovině „výchozím ustanovení čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“), podle něhož *ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny*“. Pravomoc správních soudů k přezkumu je podle citovaného článku Listiny založena na generální klauzuli: *přezkoumat lze každé rozhodnutí správního orgánu, ledaže by bylo ze soudního přezkumu výslovně vyloučeno zákonem (s výjimkou rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod, u nichž zákonná kompetenční výluka není možná)*. Právo na soudní přezkum každého rozhodnutí správního orgánu (ledaže by bylo zákonem výslovně vyloučeno) je tedy jedním z veřejných subjektivních práv explicitně zaručených Listinou. Dle nastíněných ústavních východisek je pak nutno postupovat také při uplatňování a výkladu § 65 odst. 1 s. ř. s., včetně toho, že za rozhodnutí správního orgánu ve smyslu tohoto ustanovení je třeba považovat takový úkon správního orgánu, který se dotýká práv a povinností žalobce. **Rozhodnutí správního orgánu podle soudního řádu správního tedy musí vykazovat zmiňované materiální znaky, pouhá skutečnost, že má takový úkon formu rozhodnutí, k naplnění uvedené definice nepostačuje**“ (důraz doplněn NSS).

[20] Podle § 70 písm. a) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání výslovně vyloučeny ty úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 51/2017 – 28). Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu pak vyplývá, že rozhodnutí odvolacího správního orgánu vydané podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, kterým se odvoláním napadené rozhodnutí nebo jeho část ruší a věc se vrací k novému projednání správnímu orgánu I. stupně, který rozhodnutí vydal, v zásadě nemůže být rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. právě z toho důvodu, že nijak nezasahuje do hmotněprávní sféry jeho adresátů, neboť není konečným rozhodnutím ve věci [srov. např. rozsudky ze dne 16. 5. 2018, č. j. 6 As 70/2018 – 52, ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 51/2017 – 28, ze dne 20. 5. 2015, č. j. 1 As 23/2015 – 49, ze dne 14. 5. 2014, č. j. 10 As 33/2014 – 34, ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 30/2010 – 219, či ze dne 14. 5. 2008, č. j. 2 As 37/2007 – 111 (závěry posledně zmiňovaného rozsudku byly potvrzeny usnesením Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2011, sp. zn. I. ÚS 2092/08)].

[21] Dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu z tohoto závěru připouštěla úzce vymezené výjimky ve specifických případech. První z nich zohlednil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 11. 2007, č. j. 9 As 49/2007 – 44, který připustil, že i rozhodnutí odvolacího orgánu, jímž se ruší odvoláním napadené rozhodnutí a věc se vrací správnímu orgánu, který je vydal, k novému projednání, za určitých okolností může zakládat, měnit, rušit či závazně určovat veřejná subjektivní práva nebo povinnosti účastníků řízení. Nejvyšší správní soud však v navazující judikatuře dospěl k závěru, že se v uvedeném případě jednalo o zcela specifickou situaci, kdy v důsledku časové prodlevy v délce několika let mezi vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně a jeho zrušením k odvolání opomenutého účastníka řízení došlo k zásadnímu zásahu do veřejných subjektivních práv vykonávaných na základě domnělé právní moci prvostupňového rozhodnutí, byť nesprávně vyznačené v důsledku opomenutí účastníka řízení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2016, č. j. 2 As 305/2015 – 24, ze dne 19. 9. 2019, č. j. 6 As 134/2019 – 38, či ze dne 26. 5. 2020, č. j. 1 As 34/2020 – 45).

[22] Ve vztahu k zákonu o svobodném přístupu k informacím judikatura dovodila druhou výjimku ze zmiňovaného pravidla v případě neúspěšných žadatelů o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, kteří čelili tzv. procesnímu „ping-pongu“ mezi povinným subjektem a odvolacím orgánem, tedy situaci, kdy odvolací orgán opakovaně rušil rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí požadované informace, a to ať již z toho důvodu, že povinný subjekt rozhodoval nezákonně, když nerespektoval závazný právní názor odvolacího orgánu, který podle dřívější úpravy nemusel být ve všech těchto případech oprávněn rozhodnutí povinného subjektu sám změnit, resp. nařídit poskytnutí informace, nebo naopak tímto postupem ve skutečnosti povinný subjekt a odvolací orgán zastíraly vzájemnou shodu na tom, aby informace žadateli fakticky poskytnuta nebyla a zároveň byl žadateli znemožněn přístup k soudní ochraně. V těchto případech nezákonně libovůle v rozhodování povinného subjektu a případně i odvolacího orgánu připustila dřívější judikatura Nejvyššího správního soudu možnost žaloby žadatele o informace proti zrušujícímu rozhodnutí odvolacího orgánu (viz např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 6 As 113/2014 – 35, ze dne 20. 9. 2016, č. j. 4 As 290/2015 – 25, a ze dne 21. 9. 2016, č. j. 4 As 289/2015 – 29), zároveň však, v rozporu s tímto přístupem, spatřoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016, č. j. 3 As 278/2015 – 44, publ. pod č. 3517/2017 Sb. NSS, řešení této situace v možnosti žadatele žalovat naopak prvostupňové rozhodnutí povinného subjektu, který v rozporu se zrušujícím rozhodnutím odvolacího orgánu opět odmítl informaci poskytnut. Tento judikatorní rozpor odstranil až rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017 – 35, publ. pod č. 3834/2019 Sb. NSS, tím, že se přiklonil na stranu druhého z popisovaných řešení. Přitom navíc dal ve své argumentaci jasně najevo, že možnost této výjimky ze zásady subsidiarity soudního přezkumu správních rozhodnutí je dána zvláštní povahou řízení, resp. postupu ve věci žádosti o poskytnutí informace, jakož i atypickou pravomocí správního soudu nařídit povinnému subjektu poskytnutí informace.

[23] Vztaženo na nyní posuzovanou věc je možné konstatovat, že v tomto případě se jednak nejedná o zvláštní případ žádosti o informace, jednak, jak již bylo řečeno, ani pro takový případ již judikatura Nejvyššího správního soudu nepřipouští možnost žaloby proti zrušujícímu rozhodnutí odvolacího orgánu a co je nejpodstatnější, postup žalovaného ani správního orgánu I. stupně v posuzované věci rozhodně nedospěl do stádia, kdy by bylo

pokračování

možné říci, že věc jednoznačně nesměruje k vydání konečného pravomocného rozhodnutí. Není tedy třeba, aby stěžovatelům ochranu proti případným obstrukcím nebo libovůli v postupu správních orgánů poskytly již před skončením správního řízení správní soudy. Na tom nic nemění ani domněnky stěžovatelů, že pro správní orgán I. stupně je rozhodnutí žalovaného nesrozumitelné či že lze v jejich věci očekávat zmiňovaný „ping-pong“. Nejvyšší správní soud v dosavadním postupu správních orgánů nespatřuje žádnou okolnost, na jejímž základě by bylo možné předpokládat, že by k takové procesní situaci mělo dojít. Jedná se teprve o první zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně v odvolacím řízení, přičemž žalovaný ve svém rozhodnutí vyjádřil právní názor, jímž je správní orgán I. stupně pro další postup v řízení o odstranění stavby stěžovatelů (jejich navrácení do průvodního stavu) vázán. Jedná se o standardní postup odvolacího orgánu dle § 60 odst. 1 písm. b) správního řádu, který nevyžaduje jakýkoli mimořádný zásah správního soudu do probíhajícího správního řízení. Jeho další průběh či výsledek nyní nelze předvídat, nicméně Nejvyšší správní soud dospěl ve své judikatuře k závěru, že pokud jsou k tomu dostatečně důvody, lze ospravedlnit dokonce i opakované zrušení prvostupňového rozhodnutí odvolacím orgánem. Nejde totiž pouze o vyšší počet případných zrušujících rozhodnutí odvolacího správního orgánu, ale také o důvody, které k jednotlivým zrušením vedly (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2020, č. j. 5 As 65/2019 – 36). Jak již bylo konstatováno, žádné prvky libovůle v dosavadním postupu správních orgánů shledány nebyly.

[24] Ze všech uvedených důvodů lze konstatovat, že krajský soud v posuzované věci nepochybil, jestliže žalobu stěžovatelů odmítl. Pokud jde o tvrzení stěžovatelů, že se krajský soud nevypořádal s jejich argumentací týkající se splnění podmínek přijetí žaloby, stěžovatelé nijak nespécifikovali, které argumenty v tomto směru krajský soud pominul, přičemž ani Nejvyšší správní soud argumentaci směřující k přípustnosti žaloby v jejím rámci nezaznamenal. Naopak, v žalobě byly obsaženy pouze námitky ve věci samé, tedy směřující proti obsahu rozhodnutí žalovaného a postupu správních orgánů v řízení o odstranění stavby. Krajský soud neměl ani povinnost o záměru žalobu odmítnout stěžovatele předem vyrozumět. Pokud jde o nález Ústavního soudu ze dne 30. 4. 2009, sp. zn. III. ÚS 2637/08, zmiňovaný stěžovateli, Nejvyšší správní soud jej nepovažuje za přílehlavý, neboť se týká skutkových otázek posuzování včasnosti žaloby, avšak v nynější věci nebyla žaloba odmítnuta z důvodu předčasnosti a tím méně opožděnosti dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., nýbrž z toho důvodu, že se jedná o úkon správního orgánu, který je dle § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkoumání vyloučen, takže žaloba proti němu směřující je dle § 68 písm. e) s. ř. s. nepřípustná a jako taková tedy byla správně odmítnuta dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

V.

Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[26] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy vůči stěžovatelům právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. Žalovanému

však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 6. srpna 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu